

# PRVÁ KAPITOLA

„Slečna Meshlová,“ prihovorila sa mi pani Tupperová, keď brala môj prázdny tanier. „Máte chvíľku na kus reči?“

Hlas mojej postaršej domácej ma prinútil zbystriť pozornosť, skôr než vetu dokončila. Hovorila totiž potichu, nekričala ako zvyčajne, ale predovšetkým bolo nanajvýš zvláštne, že ako nepočujúca sa chcela rozprávať. Jej žiadosť o „kus reči“ bola skutočne výnimočná. Po skromných večeriach (keďže je sezóna jarnej cibulky, dnes to bola cibuľovo-rybacia polievka s chlebovým pudingom) som jej namiesto poďakovania väčšinou len kývla a hneď som sa presunula do súkromia svojej izby, kde som sa mohla zbaviť líčidiel, ozdôb a výplní „slečny Meshlovej“. Potom som sa zvyčajne usadila v čalúnenom kresle, vyložila si nohy na podnožku a urobila si pohodlie.

„Potrebovala bych radu,“ pokračovala pani Tupperová, položila bielu porcelánovú polievkovú misu na kachle, akoby to bol hrniec, a zoškrabala zvyšky chlebového pudingu do vedra, nie do misky pre mačku.

Bola som nesmierne zvedavá, čo ju trápi, takže som prikývla a naznačila jej, že som ochotná počúvať.

„Pome si sadnúť,“ povedala.

Samozrejme, ja som už sedela za stolom, ale presunuli sme sa do ošumelej „obývacej izby“ na opačnom konci príbytku. Dom pani Tupperovej bol síce čistý, ale bola to len chatrč, nič viac. Sadla som si na stoličku, zatiaľ čo sa moja domáca hrbila na kraji pohovky vypchatej srstou a upierala na mňa nedefinovateľný zastretý pohľad.

„Nič ma do toho neni, ale všimla som si, že ste vás, než sa na prvý pohľad zdáte,“ vyhlásila, akoby mala potrebu vysvetliť, prečo sa zdôveruje niekomu takému mladému. „Neni ste pracujúce dievča, jak to môže pripadať ostatným – nie, keď sa prevliekate za žobráčku alebo za urodzenú dámu, alebo keď si dávate tú námahu, že sa vydávate za mníšku...“

Ani som sa nesnažila skryť svoje zdesenie. Toto nemala vedieť! Keby sa to dostalo k mojim bratom, Mycroftovi či Sherlockovi, a oni by v londýnskom East Ende našli miesto, kde bývam, od základu by to ohrozilo moju slobodu. Zdalo sa však, že pani Tupperová si moje rozpaky nevšima.

„... a snažíte sa pomôcť šeckým, kerým je zima a sú hladní,“ pokračovala. „No a len Pán Boh vie, kde na to berete.“ Zízala na mňa zospodu, pretože nikdy nebola zvlášť vysoká a krivá chrbtica ju robila ešte menšou. Potom dodala: „Ste dobrý človek, slečna Meshlová alebo jak sa vlastne skutočne voláte...“

„Enola Holmesová,“ šepala som proti svojej vôli. Našťastie ma určite nepočula, a tak bez povšimnutia pokračovala.

„Ste i vplyvná osoba, tak dúfam, že mi pomôžete.“

Ona sama mi pomohla už veľa krát. Starala sa o mňa, keď som bola chorá a mala horúčku aj keď ma napadol škrtič. Držala nado mnou materskú ochrannú ruku. Pritom ja som si vlastne mohla len predstavovať, aké to je mať normálnu matku. Pani Tupperová, ktorá ma nútila jesť na raňajky jaternice a povzbudzovala ma vo chvíľach melanchólie, sa určite správala ako správna mama. Samozrejme, že som jej teraz chcela pomôcť.

„Bože na nebi!“ vykrikla som a nahla som sa k nej. „Čo sa deje?!“

Siahla do vrečka, vytiahla obálku, ktorá zjavne prišla dnešnou poštou, a podala mi ju. Prikývla som a gestikulovala, akoby som z nás ja bola tá hluchá, načo mi naznačila, aby som tú obálku otvorila a prečítala si obsah.

Svetlo prenikajúce cez prízemné okno, na ktoré bola pani Tupperová náležite hrdá – keďže na okná bola zákonom vymieraná daň –, slablo, ale odkaz bol napísaný čiernym indickým grafickým atramentom tak tučne, že som ho zreteľne videla. Písmo pretínalo hrubý papier tým najbrutálnejším rukopisom, s akým som sa kedy stretla – bolo hranaté a krivé, každý ťah pripomínal silu zbrane. Kyjak na jednom konci a rapier na druhom.

Stálo tam:

**POŠTOVÝ HOLUB, OKAMŽITE DORUČ ODKAZ VŤÁČIEHO MOZGU,**

**INAK DLUTUJEŠ, ŽE SI ZO SKADARU VÔBEC ODIŠIEL.**

*Skadar?*

Správu som si prečítala ešte dvakrát, ale nedokázala som z nej pochopiť nič iné, len vyhrážku. Obsah bol síce znepokojujúci, ale viac ma vylakal ten rukopis.

„Spoznávate to písmo?“ opýtala som sa.

„Ha?“ Pani Tupperová si priložila k uchu načúvací prístroj a ja som doň zakričala.

„Spoznávate to písmo?“ Odpoveď som však poznala, pretože keby ten, kto sa jej vyhrážal, predpokladal, že by mohla poznať jeho rukopis, určite by ho zmenil alebo povystrihoval písmená z novín, ako to zvyčajne robievajú zloduchovia v populárnych románoch.

„Ha? Aké pásmo?“

Doparoma, v tejto situácii by som jej to najradšej napísala na tabuľku, ale pani Tupperovej – ako väčšine jednoduchých ľudí – čítanie veľmi nešlo.

„To *písm*o!“ skúsila som ešte raz.

„Nikdy som ho nevidela. Čosi také kostrbaté bych si predsi vybavila, že?“ Jej gestikulácia naznačovala značné znepokojenie a údiv. „Museli si ma s kýmsi pomýliť.“

„Možno,“ poznamenala som neisto, pretože priezvisko Tupper nebolo vôbec bežné. Vlastne nijakého iného Tuppera či Tupperovú nepoznám. Isteže, priezvisko patrilo jej dávno zosnulému manželovi, ktorý mohol mať v Londýne ešte nejakých žijúcich príbuzných. „Mal pán Tupper rodinu?“

„Ha?“ Opäť si priložila načúvací prístroj k uchu.

„Pán Tupper!“ zvrieskla som doň.